

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ PORTÓVAL
1 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRE 25.- K
FÉLÉVRE 13.- K
PORTÓ KÜLÖN. • EGYES SZÁM ÁRA 1 KORONA.

Fel van-e írva nevetek?

„Azon örüljétek, hogy nevetek felírtak a mennyben”. Luk. 10, 20.

Az embereknek oly sokféle törekvésük van. Az egyik azon fáradozik éjjel-nappal, hogy szerezzon kincseket garmadával. A másikat a hiúság hajtja. Nevet akar szerezni, csengő, fényes nevet, bele akarja magát küzdeni a világtörténelem nevezetességei közé. Hiszen szép a törekvés... de mégis. Van fontosabb, első-sorban vizsgáljuk, hogy azok a törekvő emberek, akik életükben márványszoborról álmodnak, mely hivatva lenne dicsőségüket örök időkre hirdetni, vajjon gondolnak-e néha arra, hogy a legfontosabb és egyedül fontos, hogy nevük be legyen írva a mennybe. Minden mellékes, de ez az egy lényeges, mert ettől függ az örökélet és az örök kárhozat.

Itt e világon az embereket bizonyos osztályokba osztják és az egyént aszerint értékelik, hogy melyik osztályban éli le az ő arasznyi létét. De ott, túl a földi lét szűk mesgyéjén, ahol az örökélet határtalansága mered felénk, ott más mértékkel mérnek. A földön lehet előkelőnek születni, ha arra semmi érdemet nem szereztünk is, de érdem nélkül nem lehet előkelőként meghalni. Ott nem azt fogják kérdezni mi voltál az életben? Volt orvosi, mérnöki, ügyvédi, tanári diplomád, hanem azt nézik, benne van-e neved az élet könyvében. Ott hiába hivatkozik valaki számos őseire, mondván: „Családfám évezredekre vezethető vissza; a diplomata hiába hivatkozik sikerült csalafintságaira, melyek hirt, dicsőséget szereztek számára az életben, a katona hiába mutat kitüntetéseire, a művész hiába mondja: „Nekem voltak a legszebb terveim és én véstem azokat a legtökéletesebben márványba”. A költő hiába mondja: „Én álmodtam meg a világ legszebb dalait”. Azt fogják felelni: „... de benne van-e neved az élet könyvében?”

Kedves testvéreim ez a fontos! Én is kérdlek téged kedves olvasóm; benne van-e neved az élet könyvében? Jól érts meg. Nem azt kérdezem veled-e, hogy neved az élet könyvében foglaltatik-e? Itt a vélemény nem ér semmit, itt biztosnak kell lenni. Biztos vagy-e benne? Eljött-e már hozzád a pünkösd-i lélek tudomásodra adni, hogy neved felíratott a mennybe? Ha igen, úgy repessen szíved az örömtől, mert gazdagabb vagy száz Krózusnál. De ha még

nem vagy benne biztos, óh akkor hints hamut fejedre, sírj és jajgass mert még a kárhozat gyermeke vagy.

Pedig tudom, áhítazol az örökéletre; és nincs kizárva, hogy neved belekerüljön az élet könyvébe; csak egyet kell tenned: Jöjj az Úr Jézushoz az égi jegyzőhöz és kérd őt hittel, mondván: „En Uram, ird fel nevetem az élet könyvébe!” Ha kérsed, vágyad, szereteted és bűnbánatod őszinte, neved belekerül az élet könyvébe.

Hegyháti.

Figyelmeztetés. Halál.

Európa egyik legnagyobb városának temetőjében bolyongtam. A pompás temető a nagyváros ridegségének bélyegét hordta magán. A számokkal jelzett temetői utcák szélén nem susogtak a ciprusok a boldog viszontlátásról; a sírhalmokon nem illatoztak szerető kéz által ápolt violák, verbénák. Csupán egy-egy fémből vagy fayence-ből gyártott koszorú áldozott az elhunytak emlékének. Művészi síremlékekben azonban nem volt hiány. Annyi értékes, kiváló művész-kéz alkotta obeliszk, szobor díszítette a sírokat, hogy inkább múzeum, mint temető benyomását keltette e hely. Gyönyörködve szemlélődtem köztük s a temetői mélabús hangulatot csaknem kiszorította lelkemből a művészi szép által nyújtott élvezet. A szebbnél-szebb szobrok mindig mélyebre becsalogattak a temetőbe s mintegy észrevétlenül eljutottam a bejáratnál szemben lévő főfalhoz.

Itt lelkem nyugodt hangulatát egy pillanat alatt a rémület megdöbbenő érzése váltotta fel. Lábam majdnem gyökeret vertek az előttem elterülő márványtól.

A fal homlokzatának közepét egy relief szoborosoportozat foglalta el. Ez egy félig nyitott szárnyas ajtót ábrázolt, melyen át jobbról és balról az elhaltak lelkei tolongtak az Úr színe elé ítéletre. Mind sovány, mind mezitelen, mind kétségbeesett arcú! Vézna testükkel sietve törtettek az ajtónyílás felé; tekintetük szomorú volt és félelmeteljes. Volt köztük szikár, izmos, egyenes, görnyedt, fiatal, öreg egyaránt. Félig nyitott szájukat a fájdalom és nyögés jajszavai látszólag elhagyni.

Első pillanatra elkaptam tekintetemet e borzalmas műről, de a következő pillanatban annál nagyobb mohósággal és kíváncsisággal néztem. Valami megmagyarázhatatlan belső kényszer hatása alatt állottam, mely fogva tar-

totta szemeimet, lábaimat gondolataimat. S amint elmerültem e százalmas, retegessel tele alakok nézésébe, egy komor, figyelmeztető hangot hallottam bensőmben megszólalói: „Te is ezek közé fogsz kerülni!”

Megdöbbsentem e szózatától s felizgatott fantáziám boncolni kezdte e jóslatot. Vajjon mikor? Talán negyven év múlva; talán húsz év sines már hátra; hátha ebben az évben... Hogyan állok majd számadásra az örök Bíró elé? Mi jót tudok felmutatni?

Idegesen kapkodtam tekintetemet egyik csoportról a másikra, keresve a választ kérdéseimre. Szerettem volna kitalálni az okot, mely ily borzalmat keltő félelemmel tölti el őket. Mit cselekedhettek ezek életükben, hogy ennyire félnek az örök Bíró ítéletétől? Bűnösebbek-e nálamnál?

Amint hosszasan néztem a kinteljes arcokat, a dült vonások megelevenedtek s beszélni kezdtek. Az eltorzult arcok mindegyikén ott volt bűnének lenyomata s mint nyitott könyvből olvashattam belőlük.

Az első alak szeméből mohó kapzsiság leselkedett; homlokára ráncokat vont a fufang és gond, mellyel vagyonát összeharácsolta; csontos ujjai meggémberedve hajlottak össze, mintha most is pénzét őrizné. Ajkai nyitva voltak s azt látszottak mondani: „Oh én okatlan! Egész életemen át hasztalan fáradoztam! Kora reggeltől késő estig dolgoztam, cselédeim bérét lealkudtam, embertársaim együgyűségét kihasználtam, csak hogy vagyonomat gyarapítsam. S ime egy fillért se hozhattam magammal; itt állok ruhátlanul szegényen, mint egy utolsó útszéli koldus. Csak áldozataim jajkiáltásai, özvegyek átka, árvák zokogása kísért el idáig.

Némuljatok el, ti borzalmas hangok, ne legyetek vádlóim az örök Bíró előtt...

De a hangok zúgtak, süvítettek; elkábították agyát, kifeszítették idegszárait s kétségbeesett lélekkel várta az igazságos Isten ítéletét.

A második alak félelemtől eltorzult arcán az elfonnyadt szépség nyomai látszottak. Kitégett szemeit görcsös fájdalommal hunyta be, mintha mit sem akarna többé látni. Formátlan, sovány karjait kétségbeesetten nyújtotta előre segítségért. Lelkét a női nem nagy bűne: a hiúság gyötörte.

Vajjon mi elől akarja elzárni szemét?

Képzletben ott látja vádlóit: a sok fényes öltönyt, melyek kacéran tapadtak életében gondosan ápolt, érzékies tagjaira; a ragyogó ékszereket, udvarlóit, gondtól meggörnyedt férjét, ártatlan emberéleteket, elmulasztott kötelességeket. Mennyi súlyos vádló s ezek mindegyike a hiúság talajából szivta táplálékát. S most itt áll a nagy ítélet előtt egyedül, védő nélkül. Hasztalan nyújtja ki karjait segítség után; tisztelői közül egy sem kísérté el őt a nagy útra! Nincs senki, aki szót emelne mellette. Ide csak bűneit hozta magával. Oh, ha még egyszer kezdhethé életét! Ámde későn van már; a

kegyelem ideje már lejárt s a könyörülő, jóságos menyeei Atya, mint szigorú Bíró áll előtte.

A tolongó csoport közepén egy hatalmas férfi hajlott alakja vonta különösen magára figyelmemet. Kezében kis csomagot szorongatott. Tekintete mereven, csaknem őrjöngő kifejezéssel tapadt a papírból kikandikáló pénzdarabokra. Rögtön ráismertem. A bibliai rest szolga egyik követője volt, aki a rábizott talentumokat úgy vitte Isten ítélőszéke elé, ahogyan kapta; eggyel sem gyarapította meg.

Szívembe valami ismeretlen megrázó megdöbbenés szállt. Magamra ismertem... A hajlott alak félelme átlopódzott az én lelkembe is és gyötört, kínozott. E pillanatban megértettem, mily sokan vagyunk, akik lelkünk kevélységében azt hisszük, hogy méltók vagyunk az Ur országára, mert parancsait megtartottuk. S csak későn, az elszámolás nehéz órájában vesszük majd észre, hogy üres kézzel jöttünk, a reánk bízott talentumokat nem kamatoztattuk s a számadás eredménye zéró.

A többi alakot már csak könnyeim fátyolán át láttam. Tekintetem inkább befelé fordult: lelkem legmélyére. Ott kutattam, vizsgáltam. S elég bűnt találtam arra, hogy a látott alakok félelméhez hasonló kinteljes érzések fognának el engem is, ha a jelen percben az örök Bíró ítéletre szólítana. Sokáig tépelődtem e gondolon. Nagy harcok dültak bensőmben.

Lehangoltságom azonban lassankint örömmé változott. A madarak csicsergése, a lábaimnál játszadozó napsugarak eszembe juttatták, hogy még élek. Jóleső melegség öntötte el szívemet arra a gondolatra, hogy Isten jósága engedett még időt a vezeklésre, a jóvátételre, a talentumok kamatoztatására. Hálaadó szívvel mondtam köszönetet a rajtam megkönyörülő jóságos Istennek, amiért kegyelmével bevilágított lelkem homályába s életemnek új irányt adott. Azóta sokszor fohászkodtam a hála szárnyán a zsoltár szavajval a megfeszített Üdvözítőhöz: „Meghallgatta könyörgésemet és kivitt engem a nyomorúság verméből és a mély sárból és kősziklára állította lábaimat és igazgatta lépéseimet.“ Zsolt. 40, 3.

X.

Egyházi hírek.

Palesztina fölszabadulása. Palesztina ép-ügy, mint a zsidó nép, évszázadokon át átok alatt volt, mert Mohammed uralkodott azon a földön. A szerencsétlen háborúnak, mely annyi szenvedést hozott az egész emberiségre, mégis volt egy jó eredménye. Palesztina fölszabadult a török járom alól s most ez az ország mindjobban megnyílik isteni rendeltetésének. Palesztina évekkal ezelőtt üres és pusztá volt. Kevés fát plántáltak; a halmok puszták és az utak rosszak voltak. Most virulni kezd az ország. Utakat építenek és a közlekedés mindig könnyebb lesz. Kórházak és iskolák gyorsan létesülnek és az ország megtelik egészen új lakossággal. Isten útát készíti oda, régi választott

népe számára. Kegyelmi tervei vannak Izraellel és elkezdte az atyáknak adott ígéretnek beváltását. Ez nemcsak Izraelre való tekintetben fontos, hanem vigaszteljes mindnyájunkra nézve. Mert hogyan bízhatnánk mi, egyes emberek Isten ígéreteiben, ha nem volna, hűséges népe iránt? Izraelnek össze kell gyűjtetnie nemcsak Palesztinában, hanem a kereszti körül is. Addig Jeruzsálem a pogányok által tiprattatik. (Luk. 21, 24). Már most azonban mindjobban felszabadul és új korszaka kezdődik történetének. Lloyd George-nek és a békeszerződésekben szerepelt többi politikusoknak, tán tudatlanul is, épúgy Isten terveit kellett segíteni megvalósítani, mint hajdan Augusztus római császárnak, vagy Heródesnek.

Zsidók bevándorlása Palesztinába. Már egy év óta tart ez a bevándorlás, mely olyan tömeges, hogy nagy a munkátalanság a bevándorlottak között. A jeruzsálemi róm. kath. patriarcha, Samuel Herbert palesztinai kormányzóval folytatott tárgyalások és egy Rómába történt látogatása után egy pásztorlevelet bocsátott közre, melyben nagyon megbékélt, türelmes hangon szól a zsidók bevándorlásáról. A hivatalos nyelv Palesztinában a héber, arab és angol. A brit államhivatalnokokat kötelezték, hogy hat hónap alatt a héber és arab nyelv elemeit meg kell tanulniok. A héber-nyelvből a cionisták részéről alapított nyelvészeti akadémián „váád halason“ kell levizsgáznio. Ez az akadémia nyilvánossági jogot nyert. A vasúti jegyek, állomások, utcák felírása is a három hivatalos nyelven történt. Az „arcenu“, egy héber nyelven írt modern uti-kalauz, mely Jeruzsálem városára és környékére vonatkozik, egy történeti bevezetést is tartalmaz, mely szól a város sorsáról, Dávid által történt elfoglalásától kezdve, egészen a Balfour-deklarációig és a héber egyetem alapvetéséig.

Nagyterjedelmű gyümölcsfa-ültetvények Hebronnál. A zsidóknak egy társasága Hebronban 40,000 gyümölcs- és 60,000 egyéb fa ültetésére kezdett. Jelenleg kísérleteket folytatnak, hogy kipróbálják fontos fák Palesztinában való aklimatizálásának és átültetésének lehetőségét. A társaság baromfitenyésztéssel és tejgazdasággal is kíván foglalkozni.

Lelkiéhség. A múlt hóban Grácban tartott osztrák missziói konferencián Dr. Nuelsen János püspökünk arról tett bizonyosságot, hogy különösen a háború által leigázott országokban mindenütt nagy a lelkiéhség és vágyakozás. A merre sok utazásai közben csak el tud jutni, mindenünne több munkásokért hangzik feléje a kérés szózat. Különösen Észak-Németországban keresik fel az emberek nagy tömegekben istentiszteleteinket. Úgyannyira, hogy különösebb ünnepélyek alkalmával több helyen is arra kell kérni híveinket, hogy a vendégek és látogatók befogadhatása végett maradjanak otthon, nehogy miattok a vendégek és látogatók szoruljanak ki imaházainkból, templomainkból.

Felvilágosító előadások. A hazánkban is jól ismert, egykori budapesti szuperintendensünk Dr. Melle Ottó, május hónapban Amerikában, Közép-Európa országai és népei érdekében tartott előadásokat.

Pünkösd hétfőjén angol predikátorok előtt beszélt Filadelfiában, egy gyűlésen. Erről ő maga számol be a következő szavakkal: „Tizenöt pernyi időt kaptam a szólásra. Amikor már 10 percig beszéltem, egy cédulát toltak elém: „Take thirty minutes!“ (Beszéljen harminc percig!) Midőn szokásom szerint pontosan végeztem, arra kértek, hogy beszéljek még tovább és így aztán még más harminc percen át is szóltam. Erre egy testvér elkezdte az éneket: „Blessed be the Tie that Binds Our Hearts in Christian Love!“ („Szent a káposcs nagyon, mely minket egyesít!“) Más oldalról az az indítvány érkezett: boruljon le a gyülekezet imára! Mindnyájan úgy éreztük, hogy az Úr közel volt hozzánk, midőn igazi szeretet szellemében, imádkozó szívünkön vittük Elébe a Közép-Európában folyó munkát minden szükségével és feladataival és az atyafiakat, kik ott most nehéz terhet hordoznak.“ Áldja meg az Úr a mi kedves Dr. Melle Ottó testvérünket mindazért, amit Amerikában nekünk magyaroknak az érdekében is végzett.

A nőegyesület újjászervezése.

Nőegyesületünk kb. 1910-ben látott napvilágot a püsp. meth. egyház kebelében és 1915—16-ig áldásosan működött, amikor is a háborus viszonyok lehetetlenné tették annak továbbmunkálkodását. Főcélja volt az Urat a szegények támogatásával szolgálni.

A közelmúltban ezen Nőegyesület újjá lett szervezve és most alkalmunk nyílt nekünk nőknek is, — akik legnagyobb részét családi és hivatalos kötelességeknek vagyunk lekötve, — hogy az Úr szőlőjében dolgozzunk. És milyen szép munkatér nyílt meg a számunkra! A Nőegyesület első feladatai közé tartozik a püsp. meth. egyház által Budakeszin létesítendő árvaház el látása. Nem szép feladat-e gyermekeket, akik földi szülőiket elvesztették, mennyei Atyjuk és isteni Barátjuk karjaiba vezetni?! Azért hát fel a munkára! Dolgozzunk egyesült erővel; jeligénk legyen Üdvözítőnk ezen ígéje: „Aki egy gyermeket felvesz az én nevemben, az engem vesz fel.“ (Máté 18. 5.)

Elsősorban árvaházunk berendezése körül kell szorgoskodnunk. Nem könnyű dolog ilyen szűkös viszonyok között azt a sok apró-cseprő és nagy dolgot, amire egy háztartásban, különösen gyermekeknél szükség van, egyháznaknak beszerezni. Itt segíthetünk! Nagy körültekintéssel vizsgáljuk át gazdaságunkat és amit nélkülözhetünk, ami talán elfeledve hever padláson, pincében vagy kamrában, adjuk oda. Mert minden adomány, legyen az edény, konyhabutor-darab, ágynemű, gyermekruhanemű, gyer-

mekágy, játékszer vagy kerti szerszám, nagy értékkel bír reánk nézve és ügyünk előremozdítását szolgálja.

Kérjük azokat a kedves felebarátainkat is, akik nem tagjai a Nőegyesületnek vagy a meth. egyháznak, akik azonban az Urat komolyan követik és az Ő országának eljövételéhez hozzá akarnak járulni, különösen a „Békeharang” kedves olvasóit, adakozzanak erre a célra, amely a jövő generáció egyrészének megmentését szolgálja.

Az Úr áldása legyen a legkisebb adományon is!

Pénzbeli vagy természetbeli adományok gyűjtőhelye: Budapesten, VI., Felsőerdősor-u. 5.

Meghívás.

Értesítjük érdeklődő olvasóinkat, hogy f. év augusztus 14—16-ig nyári bibliatanulmányozó konferenciát tartunk. A következő sorrenddel:

Budapest, Felsőerdősor-utca 5. Auguszt. 14. reggel 8 óraker: Imaóra.

10 óraker: Elmélkedés: „Krisztus isteni ki nyilatkoztatása az övéin.” Ján. 17, 1—8.

D. u. 5 óraker: „Krisztus és tanítványai.” Ján. 17, 9—19.

Este 1/28 óraker: „Evangélizáció Angyalföldön és Kispesten”.

Budakesz. Aug. 15. reggel 8 óraker: Imaóra.

1/210 óraker: „Krisztus és a gyülekezet.” Ján. 17, 20—23.

D. u. 5 óraker: „Mit céloz Krisztus az övéivel?” Ján. 17, 24—26.

Este 1/28 óraker: Evangélizáció.

Budakesz. Aug. 16. Ifjúsági nap.

Reggel 8 óraker: Imaóra.

D. e. 1/210 óraker: „Krisztus az ifjúságért.”

D. u. 5. óraker: „Az ifjúság Krisztusért.”

Este 1/28 óraker: Bizonyoságtévő óra.

A konferencián bárki résztvehet, akinek komoly törekvése az Úr Jézust keresni. A konferencia költségei önkéntes adományokból lesznek fedezve, azért felkérjük vidéki testvéreinket, hogy élelmiszert (zsir, liszt) hozzanak magukkal.

Jelentkezni lehet augusztus 10-ig a szerkesztőségnek levélben és szóban.

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy f. év szeptember első vasárnapján a vasárnapi iskola céljaira vasárnapi iskolai ünnepélyt rendezünk, melynek sikere érdekében már most elő akarjuk készíteni olvasóinkat, hogy anyagi körülményeikhez mérten bőkezűen adakozzanak. Az eljövendő nemzetség boldogsága a hit és szeretet mértékétől függ, azért fontos kötelességet teljesítünk, mikor anyagi áldozatainkkal is közreműködünk, hogy az evangélium már a gyermeki szívekbe be legyen oltva.

Gyermekem halálára.

Menj gyermekem, az Úr maga szólít
E bűnös világból!
Bár szenvedünk, halálod szomorú,
De, mert Istenünk szól:
Felhagyunk minden panaszunkkal
S csendes szívvel kimondjuk bátran:
Menj gyermekem!

Menj gyermekem, az Úr adott kölcsön
Rövid pár órára.
Most visszakér. És mi, itt a földön
Vágyunk Ő utána.
Mert javunkra van akarátja,
Végzését szívünk elfogadja.
— Menj gyermekem!

Menj gyermekem, a mennyben megleled,
Mit e világ nem ad.
Igaz béke, csak ott lehet részed,
Boldogság ott vár rád.
Itt sok háborúság bánt minket,
Bűn, szenvedély, erőszak tüntet!
Menj gyermekem!

Menj gyermekem! Mi követünk téged,
Mihelyt az Úr mondja.
Előttünk Ő téged elvezérelt
Hogy eljussunk oda.
Még mielőtt e gonosz világ
Rontó hatást gyakorol reád —:
Menj gyermekem!

Menj gyermekem: várnak az angyalok,
Várják szellemedet.
Koronádat már most megláthatod
Mit Jézus ad neked.
Lelked — test bilincseitől menten,
Istenünket áldja szüntelen —:
Menj gyermekem!

Énekelhető a német iskola-
könyvünk 10. sz. énekének
dallamára.

Hoffmann után németből sza-
badon átdolgozta: —rt.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapesten, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten
kedden d. u. 6 1/2 óraker bibliaóra }
vasárnap d. e. 10 óraker és délután 5 } német
óraker isteni tisztelet } nyelven

Ugyanott az első emeleten
csütörtökön d. u. 7 óraker bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 óraker isteni tisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt
szerdán este 6 1/2 óraker } magyar
vasárnap d. u. 3 óraker } nyelvű

Kispesten Sárközy Pál-u. 46. sz. alatt minden
pénteken este 7 óraker és vasárnap dél-
után 1/24 óraker

Cinkota-Ehmann-telepen 21. barakk 11 sz. alatt
szerdán este 7 óraker magyar nyelvű össze-
jövetel

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 óraker és szerdán este 8 óra-
kor magyar nyelven,

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 óraker
magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztélyen Könyvesház” k. f. Szöv.

M. O. B. könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 83.
Telefon: J. 119—93. sz. — 7656.

BÉKEHARANG

MEGJELNIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ PORTÓVAL
1 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRE 25.- K
FÉLÉVRE 13.- K
PORTÓ KÜLÖN. • EGYES SZÁM ÁRA 1 KORONA.

Légy őszinte! *scg*

Az Úr úgyis ismer téged kedves olvasóm, ne akarj tehát több lenni annál, mint ami tényleg vagy. Ő, aki teremtett, ismeri összes gyarlóságaidat, — miért akarnál mégis tetszelegni előtte tökéletességeddel?

Lásd még az édes anya is mindig legkisebb, leggyengébb gyermekét szereti a legfőbb szeretettel! Csak Isten ne szeretné gyenge gyermekeit?

A szeretet törvénye és útja még a földön is misztikus és utolérhetetlen... minő szeretet lehet akkor az, mely Istentől sugárzik? Ha egy édes anyának, a vak, a pupos, a nyomorék gyermek is édes, — hát csak te ne volnál kedves neki fogyatékoságod miatt?!

Ez a szeretet sokkalta élénkebb az anyaszeretetnél és ha az csodára képes, akkor Isten szeretete sem ismer lehetetlenséget. Még egyetlen anya sem cserélte ki gyenge gyermekét erősebbel, téged sem cserél ki a legnagyobb szeretet, a te Istened, hibáid és erőtlenségeid miatt! És viszont a legszebb, legegészségesebb idegen gyermek sem tarthat számat a legcsekélyebb szeretetre sem, ha a születésnek és vérségnek köteléke hiányzik. És te is kedves lélek, ha szinte tiszta és szent lennél és angyali természettel felruházva, még sem volna igényed Isten atyai szeretetére, — ha az újjászületés által nem tettél szert az isteni fiúságra.

Értsd meg végre, hogy Isten szeretetét nem lehet kiérdemelni vagy üzleti számításokkal, bölcselkedéssel, önsanyargatással, penitenciával, isteni tiszteletek gyakorlása által elérni, — ez a szeretet független minden külső beavatkozástól és körülménytől és nem a te jóságod, szentségednek a folyománya, hanem a legtermészetesebb viszony, mely már akkor fennállott és létezett, midőn még te nem is tudtál felőle és szeretett, föléhájt még akkor, mikor még te nem is tudtál szeretni és ölelő karjaid még csak formáltakat állt voltak.

Hogy Isten gyermekévé lettél, ehhez nem a te akaratom szükségeltetett, ezt Isten határozta el és a megváltás ténye által a kegyelem és a szeretet érintkezéséből, a Szentlélek vitte véghez. Ahogy a természetvilágban nincs spontán generáció (önmegjénzés) hanem omne vivum ex vivo, — úgy Isten gyermekévé is nem magam és nem a magam cselekedetei által, hanem pusztán azért lettem, mert Ő előbb szeretett. Földi

életünk, létezésünk is a szeretetre van építve, még inkább így van ez lelki életünk újjászületésünkkel. Jó tudni, hogy atyám, anyám szeretetéből lettem, még édesebb tudat, hogy újjá, Isten szeretetéből kegyelemből lettem.

Főddolog, hogy azzá lettem és az újjászületésen keresztül estem. Hogy az újjászületés minő fájdalommal járt, ez nem fontos akkor, ha a csecsemő tényleg él és életképes. A te keresztyéni életedben sem fontos, hogy min mentél keresztül és mennyi moesoktól, szenttől tisztultál meg, — ez is isteni kegyelem, mit soha eléggé meg nem köszönhetsz. — Mily öröm is, a fiúságnak öröme.

Érezted már ezt az örömet? Valóban Isten a te Atyád? Jézus tényleg a te Megváltód és a Szentlélek a te megszentelőd?

Ha e kérdésre őszintén felelhetsz, akkor ne essél kétségbe gyenge állapotod felett, — Istené vagy, ez teljesen elégséges! Ez egy olyan öröm, mely mindennél többet ér! Ez az öröm azonban nem tehet téged közömbössé, ez nem léhaság és fatalizmus. Ellenkezőleg ez a kibeszélhetetlen öröm készítenie fog, hogy így kiált: Atyám semmit sem cselekedhetem nélkülöd, de Veled mindenek felett győzedelmeskedhetem. Ez a győzelem is nem az enyém, — én azonban a tied vagyok és ez több, nagyobb, szebb mindennél...

Az ilyen őszinteség aztán célhoz vezet, megszenteli az életet, belsővé teszi a külső isteni tiszteletet, parancsol a test aljas vágyainak és áldozatul adja egyéniségét Istennek. Már nem többé a magában küzdő, tusakodó, paradicsomát veszttete ember, — de ember olyan értelemben, hogyha küzdve küzd is, de a békesség, megnyugvás, boldogság ott ül már az arcán és azon az úton halad, mely biztosan a paradicsomba visz... (Cs.)

Ne légy kishitű. Mt 11, 28.

Magamon tett tapasztalataimból tudom, hogy egyik legnagyobb veszedelmünk a kishitűség. Vesztély idején, amikor a fekete gondok áradata összecsapni készül fejünk felett, nem bízni az Úrban; a szomorúság nagy napjaiban máshol, nem nála, keresni menedéket azt jelenti: „Kevés a reménységünk és hitünk Istentben.” Ez pedig az Úrnak egyenes megsértése, aki így szól: „Jőjjetek hozzám, akik megfáradtatok, én megnyugtatlak titeket.” Az Úr akar

megvívásztalni, meg akar segíteni a szomorúság napjaiban. Az Isten a hozzá folyamodókat még sohasem küldte el üres kézzel. Sokszor úgy látszik, hogy azok a csatornák, melyeken a segedelem alááramlik, el vannak zárva, hogy a hatalmas Úr nem hallgatja meg síró esdeklésünket, de ez csak látszat. A valóságban a segedelem örök kútforrása sohasem apad el, hanem egyre ömlik, árad reánk rejtelmes, titokzatos módon.

De ha ez így van, miért bízunk oly keveset az Ő segédelmében? Lényünk türelmetlensége és lelkünk gyávasága az ok. Nem szeretjük a rejtelmes, titokzatos segítséget. Mi szemmel látni, kézzel tapintani akarjuk az erőt, mely hirtelen, első jalkiáltásunkra kiemel a szorongattatás napjaiból. Ha pedig a segedelem késik, ha mint a villámlás hirtelen nem jön, megszáll a sunyi kishitőség, mely nem hisz az isteni segedelem lehetőségében és szól: nincsen neked segédmed az Úrban. És aztán? megüünk, futunk és másutt keresünk segítséget. Kopogtatunk eszünk ajtaján és reménykedünk az emberek segítő készségében és pedig rendszerint siralmas eredménnyel.

Sokszor hetekig vagyunk kínos szorongattatások között s bármennyire törjük kicsiny agyvelőnket és kapkodunk emberi segítség után az inség, a keserű tőröm csak nem akar elmulni tőlünk, sőt a nyomorúság egyre jobban reánk terpeszkedik. Oh ha tudnánk hinni és bízni az Úrban aki „Hat nyomorúságból megment minket és a hetedikben nem engedi, hogy kárt valljunk“ (Jób. 5, 19.) milyen hamarjában jóra fordulna minden. De így... A kishitőség bűnéért szenvedsz, mert nem emeled fel a szemeidet ama hegyek felé, ahonnan egyedül jó alá a segedelem. Olyanok vagyunk, mint a pogányok, akik nem hisznek istenük segítő erejében. Emlékszel-e mit mond az Úr Jézus? „Ha csak akkora hited volna, mint egy mustármag hegyeket tudnál elmozdítani.“ Ha megakarsz szabadulni minden szorongattatásból elő a hittel, az Úrban való bizodalommal; egyedül ez menthet meg téged. Ime sok hányattatás és megpróbáltatás után valld be sírva, zokogva „tévedtem, de ezután te légy az én pajzsom az én erősségem“, akkor a szomorúság éjjele nem borul többé reád, hanem az öröm csodás nappalában jársz... Jőjj szomorú testvérem bízunk az Úrban!

Hegyháti.

Egyházi hírek.

Már harmadízben volt részünk svájci testvérek látogatásában. Legutóbb Alder Károly zürichi prédikátor-testvérünk nejével és felnőt fiával, Hírzel Jakab prédikátor testvérünk pedig Thalwilból látogattak meg bennünket.

Elragadtatással szemlélték meg városunk nevezetességeit és különösen városunk fekvése nyerte meg tetszésüket. Alkalmunk lehetett tőlük az ígéből is gyűjteni, mert úgy Angyalföldi,

mint pesti magyar gyülekezetünkben tartottak isteni tiszteleteket. A belőlük áradó szeretet lebilineselőleg hatott és élénk viszonzszeretetet ébresztett testvéreinkben, úgy hogy a válást nagyon nehézzé tette.

Elutazásuk napját megelőző estén a magyar gyülekezet tagjai két szép virágcsokorral lepték meg testvérnőinket, melynek mindegyikén széles nemzeti szalag díszlett. Az Istenszeretet című ének és búcsuzó beszédek elhangzása után könnyezve vettek búcsút, mert mint ők maguk mondták, a szeretet ily nagy fokú megnyilvánulása folytán szívük felét Magyarországon hagyják. Bírjuk ígétüket, hogy közre fognak működni, hogy mentől előbb új kápolnában tarthassuk istentiszteleteinket.

Fájó szívvel és könnyes szemmel indultak útnak, a vonat már messze kirobogott az állomásból, de még mindég lehetett látni búcsutintó kezüket, ami azt bizonyítja, hogy vannak még hívők messze idegenben is, akik szeretettel gondolnak szegény országunkra és akik, mint ígérték, imáikban sem feledkeznek meg rólunk. Az Úr áldása kísérje őket otthonukban.

Tagfelvétel. *Július 21-én* Nyiregyházán ismét szép ünnepségben volt részünk, mely alkalommal 11 próbatag és 5 rendes tag vétett fel. A felvételt Funk szuperintendens testvér végezte.

Augusztus 7-én pedig központi magyar gyülekezetünkben 7 tagot vettünk fel próbára. Az Úr nem pihen.

Schmidt János és Viktor Róbert testvérek a theologiai iskola előkészítő tanfolyamába leendő felvételt véget f. hó 10-én Frankfurtba utaztak. Amikor szeretettel búcsuzunk tőlük, az Úr gazdag áldását kérjük tanulmányaikra.

Diakonisszaavatás volt f. hó 7-én a Felsőerdősor 5. alatti földszinti imateremben. Döbereiner Viktor, a frankfurti diakonissza-otthon felügyelője avatta fel Erzsébet betegápoló testvérnőt. A közös ének után Funk testvérünk olvasott fel egy részt a szentírásból és vezette be imával az ünnepséget. Majd a karének után Döbereiner felügyelő testvérünk mutatott reá a magasztos hivatásra: szolgálni embertársainknak, mintha az Úrnak szolgálnánk. Utána Funk testvér tartott a gyülekezethez buzdító beszédet, majd a közös ének után Szalós testvér emlékezett meg pár szóban a diakonissza egyesület nemes munkájáról és kérte az Úr áldását a felavatottra. Az ünnepélyt Reidt testvér imája fejezte be.

Értesítjük előfizetőinket, hogy lapunk f. év szeptember 1-től évi ülésünk határozata értelmében 8 oldalon jelenik meg és tekintettel az előállítási költségek emelkedésére, évi előfizetési díjunkt portóval együtt 55 koronára emeljük fel. Kérjük továbbra is szíves támogatásukat az Úr nevében a lap anyagi és szellemi részét illetőleg.

Gyászjelentés. Füller Mátyásné szül. Hahn Zsuzsana augusztus 2-án, rövid 1 heti beteg-

ség után, 21 éves korában Györkönyben hazaszóllított a mennyei hajlékokba.

Még 2 héttel előbb ott ült vasárnap az istentiszteletünk alatt férjével egyetemben, ki felesége kedvéért és kérésére ellátogatott hozzánk. Az ige és különösen az a szép német ének: „Aus Erbarmen . . .“ ragadták meg lelkét. Halálos ágyán többen meglátogatták őt testvéreink közül, kik előtt ép úgy, mint hozzátartozói előtt bizonyoságot tett hitéről. Felszólította őket, hogy énekeljenek. S midőn édesanyja könnyek közt kérdezte: „De hogyan énekelhetünk, mikor a halálon vagy? — azt felelte: „Hiszen hazamegyek!“ Utolsó kérését hozzátartozói szívesen teljesítették, hogy a methodisták által temetessék el. Temetését augusztus 4-én nagy részvét mellett végeztük. Az örök vigasztalás ígését ez alkalommal vagy 600 hallgató előtt hirdettük.

Apróságok.

John Wesleyről beszélük, hogy amikor nemesekeknek prédikált, rendszeren a „kígyófajzatók“ -at vette alapigéjéül és jobbra-balra szórta a komolynál komolyabb intéseket. Egy alkalommal így szólt egy kellemetlenül őszinte úr hozzá: „Ezt a beszédet Newgate-ban (nagy fogház Londonban) kellett volna elmondani“ — „oh nem“ felelte szeliden a nagy apostol; ott az lett volna a textus: „Ime Istennek ama Báránya aki elveszi a világ bűneit.“

* * *

Egy fiatal távirótiszt nagyon aggódott lelki üdvössége miatt. Kínos álmatlan éjszaka után hivatalába ment s míg bűne felett gondolatába volt elmerülve, hallja a távirókészülék jelzését. Gépiesen megnyitja a készüléket és az ír: „H. Windermere-től J. B. Warworth-nak.“ „Ime Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.“ A távirat felelet volt egy fiatalember levelére, ki szinte békességre vágyott. Két ember talált lelki békét aznap.

A szabadító király. *2000 50/11*

1825-ben egy oroszországi nemesi család ifjú sarját azzal gyanúsították, hogy résztvett egy összeesküvésben, mely Miklós cár élete ellen irányult. E miatt elfogták és Szt. Péterváron fogságba vetették.

Könnyen lobbánékony és heves természetű lévén, a vele szemben elkövetett ezen igazságtalanság egész lelkületét felháborította. Így aztán az első decemberi éjszakát szitkozódva és mérgeiben lábával a padlót döngötte úgy töltötte el, hogy felváltva, majd hazája uralkodóját, ki elfogatását elrendelte, szidalmazta és átkozta, majd a mennyei királyát, ki ezt megtörténni engedte. Végre kifáradva szalmazsákjára vetette magát és ott hevert órák hosszát néma fájdalomban. Így töltött nyolc rettenetes napot.

A kilencedik nap estéjén meglátogatta őt egy tiszteletreméltó, hívő fogházlelkész, hogy imádkozzék vele és érte és hogy arra kérje, fogadja el a Megváltó meghívását, ki így szól: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, én megnyugosztalak titeket“.

Gunyoros mosoly volt erre az egyedüli válasz. Távozása előtt azonban egy Bibliát nyújtott át neki az öreg úr és komolyan kérte, hogy olvassa azt át. Alig esukódott be az ajtó, — W. úr már is felkapta a Bibliát és egy sarokba lódította e szavak kíséretében: „Nem akarok törődni semmit egy olyan Isten könyvével, ki megtűri az igazságtalanságot.“ — Így hevert a szent könyv napokig, figyelmen kívül hagyatva. Az idő csak lassan tellett; órák napoknak, napok pedig hónapoknak tetszettek a fogolynak. Egy napon aztán, unaloműzés-képen, mégis csak elővette a Bibliát és kinyitotta. Az első vers, melyre rátapadtak szemei, mély benyomást gyakorolt reá; „Hívj engemet segítségül a nyomorúság idején és én megsegítlek téged és te dicsőítesz engem“. (Zsolt. 50, 15.)

Csak hogy, — mintha szégyelte volna magát a miatt, hogy az elolvasott igék megragadták, — a könyvet gyorsan becsukta. A következő napon ismét olvasott belőle és nagyon elesodálkozott azon bölcesség felett, mely a könyvből fejtűnt neki. Végre akkora vágyat érzett a könyv után, hogy alig tudta kivárni a hajnalt a végből, hogy Bibliáját olvassa és tanulmányozza. Nem sok idő múlva kezdte megismerni szívének állapotát és belátta, hogy az ő szíve is ép úgy, mint minden más emberé: „csalárd és gonosz“. (Jer. 17:9.)

Mindjobban átérezte, hogy Isten előtt ő egy nagy bűnös, ki örök kárhozatot érdemel. Kétségbeesetten térdeire rogyott és így fohászzkodott: „Szabadíts meg Istenem, mert különben veszte vagyok! Oh Úram, mossál meg tisztára az én bűneimtől! Töröld el azokat, a Krisztus drága vérével! Légy irgalmas hozzám, szegény bűnöshöz, a Jézus érdemeért!“

Imája meghallgattatásra talált; érezte, hogy bűnei megvannak bocsájtva. Ahelyett, hogy zúgolódott volna továbbra is, mások igazságtalansága miatt, a saját romlottsága felett szomorkodott és elgondolkodott a Megváltó szeretete felett. Azt kívánta, hogy vajha ismét meglátogatná őt a fogház lelkésze. Elképzelhetjük-e ezen hűséges férfi örömét a felett, hogy az előbb oly nagyon dühöngő foglyot, a cellába történt belépésekor, most oly nyugodt és örömtől sugárzó tekintettel találta, ujjongva azon bizonyosság felett, hogy az Úr Jézus immáron az ő Úra és Megváltója is?!

„Eleinte — mondá W. úr — elfogatásomat a legnagyobb szerencsétlenségnek gondoltam; de most már tudom, hogy miért kellett ide jönnöm és hálát tudok érte adni Istennek.“ Ettől fogva W. úr egész nyugodtan várt a tárgyalások kimenetére. Mivel azt hitték, hogy elég bizonyítéka van az ő bűnösségének,

halálra ítélték. Nyugodt megadással vette a döntést tudomásul s még csak a következő levelet írta meg nagynénjének és nőtestvérének:

„Bizonyára olvastátok a lapokban, hogy arra ítélték el, hogy febr. 15-én felakaszthatom. Ne sírjatok, hanem örvendeztetek; mert Isten kegyelme által nem félek többé a haláltól. Tudom kibem hiszek! Egy keresztyénre nézve az utolsó, a legboldogabb pillanat, mert ekkor mehet be a mennyekbe. A halál neki csak átmenet egy bűnnel és szomorúsággal telt világból, az égbe, ahol a megváltott lélek örökké az Úrnál lesz. Ott fogok várni reátok, ott az áldott országban, hol nincs sem börtön, sem fájdalom és szenvedés, sem bűn. Kivántalak volna látni Benneteket még egyszer a síron innen, de most nem lehet, készséggel lemondok erről is.

Könnyeim folynak alá, mialatt e sorokat írom s mégis boldog vagyok és békeséggel teljes, ha azokra a dicső ígéretre gondolok, melyek az Isten gyermekeinek adtak. Mire e sorokat megkapjátok, már ama boldogságban leszek. A mindenható Isten, kinek közelségét, most a cellámban oly teljességgel élvezem és ki bilincseim közt szabadságot adott nekem, Ő vigasztaljon meg titeket és maradjon mindkettőtökkel mindvégig.”

* Midőn, a kivégzésre megállapított nap előestéjén elbúcsúzott tőle a fogházlelkész, W. úr leborúlt térdeire és komoly imában a Megváltónak ajánlotta fel lelkét. Erre néhány órára nyugodtan elaludt. Virradat előtt felserkent erős hangú beszélgetéstől és cellája felé közeledő lépésektől, melyek a börtön folyosójáról hangzottak be hozzá. „No, ezek aztán korán visznek ki a vesztőhelyre” — gondolta magában. Szíve hevesebben dobogott. A cella ajtaja kinyílt és egy magas, előkelő tartású egyén lépett be rajta, kibem azonnal felismerte a császárt.

Kévéssel előzőleg létartóztattak egy másik férfit, ki az összeesküvésben résztvevett és ennél egy levelet találtak, a következő tartalommal:

„Minden lehetőt elkövettünk, hogy W.-t megnyerjük, de hiába; kinyilatkoztatta, hogy parancsoló Urához hí marad mind halálig.”

Ezt a levelet azonnal kézbesítették Miklós-nak s így aztán ő maga jött el kiszabadítani az igazságtalanul elítéltet.

„Még néhány órai késés — mondta a császár — s én Önben, a legjobb tisztjeim egyikét veszítettem volna el. Bocsásson meg tudatlanságban elkövetett hibáért és fogadja el, e nap emlékére a tábornoki méltóságot és ezzel együtt az S. kastélyt, ahol — mint remélem — még majd több boldog esztendőt tölthet!”

Ettől az időtől fogva W. igazi keresztyén módjára élt. Az volt legnagyobb öröme, ha meglátogathatta a szegényeket és a szorongatott egyéneket és ha szolgálhatott nekik azzal a vigasszal, melyet ő maga is megtalált az evangéliomban. Kastélyának közelében nagy menedékházat építtetett, hontalanok számára otthont; ott járt ő sokszor szobáról-szobára és ágytól-

ágyhoz és beszélt mindenkinek a Krisztus szeretetéről, mely által neki is lett váltása nemcsak a börtönből, hanem az örök haláltól is.

Ez az igaz történet, mely a: „Der ewig reiche Gott” című német gyűjteményben foglaltatik, több vonatkozásban tanúságos reánk nézve.

Börtönben, borzasztó, nehéz fogságban vagy te is kedves lélek, úgy, mint mindenki természeténél fogva. A bűn tart súlyos, nehéz rabigában.

Bár sokan tagadják a bűn hatalmát — s tán te is azok közé tartozol — de végy magadnak csak egy kis időt és fáradságot arra, hogy egy komoly, őszinte tekintetet vess magad körül és magadba is!

(Folyt. köv.)

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy f. év szeptember első vasárnapján a vasárnapi iskola céljaira vasárnapi iskolai ünnepélyt rendezünk, melynek sikere érdekében már most elő akarjuk készíteni olvasóinkat, hogy anyagi körülményeikhez mértén bőkezűen adakozzanak. Az eljövendő nemzetség boldogsága a hit és szeretet mértékétől függ, azért fontos kötelességet teljesítünk, mikor anyagi áldozatainkkal is közreműködünk, hogy az evangélium már a gyermeki szívekbe be legyen oltva.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten
kedden d. u. 6^{1/2} órakor bibliaóra }
vasárnap d. e. 10 órakor és délután 5 } német
órákor isteni tisztelet } nyelven

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra }
vasárnap d. e. 10 órakor isteni tisztelet } magyar
nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt
szerdán este 6^{1/2} órakor } magyar
vasárnap d. u. 3 órakor } nyelvű

Kispesten Sárközy Pál-u. 46. sz. alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap dél-
után 1^{1/4} órakor

Cinkota-Ehmann-telepen 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
d. u. 5 órakor magyar nyelvű összejövetel,

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor és szerdán este 8 óra-
kor magyar nyelven,

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 órakor
magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. l.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöv.

M. O. B. könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 33.
Telefon: J. 119—93. sz. — 7656.